

TWIJ GOLDFEZANTEN OP KNOPJE

Doames hen dat hik hu vo

In t twijde verhoal over t dôrpskefee gait t nait allenneg over draank. Hein Leemhuis het ook (dat waiten leeders, dij hom laanger kinnen as vandoage en guster) oog veur 'schone kunsten'. Hai dee der ja ooit zulm aan, mit zien Meeroakelse riemen. Den kin je ook aanvuilen, hoe stoer t wizen kin zokswat veur te draagen. En teneel te speulen. Rederrieken zeden ze doar vrouger tegen, dou De Rozeknop nog veur de volle blui ston.

NIJ BEERTE — Joa, dij draank kin wat tewege bringen. k Wait nog best, dat ze mie bie sositeit t ainentwintegjen bie brocht hebben. Ik was oareg bevattelk en t gelok luip mie vot mit n stroal bie hakken laangs. k Heb zo wonnen, dat der vaar rondjes of konnen. t Was den ook n hail spektoakel om van stee te komen. Ain van soosleden wuir mit veul gewurm op zien fietse holpen en in voart brocht. Dou e n enne vot was, kwam e zo mor weerom, mit fietse aan haand. „Wat no?“ „k Wol joe eem bedanken, dat ie mie op fietse holpen hebben“.

Dat dut mie denken aan veurzitter en siktoares van t feestbestuur, dij ais bie t noar hoes goan van n vergoaderen mit fietssturen innander roakt binnen. Zai vuilen gelokkeg in n dreuge sloot. Om der weer oet te komen, zöchde siktoares steun, mit haand op veurzitter zien koale kop. „Doar binnen wie mit n schiere of komen“, zei dij. „Zeg dat mor zachies,“ zee zien moat, „ik leuf, doe hest n hail groot gat in dien boksem“.

Mor der is nait allenneg vergoaderd en zo in t kefee. Der wör ook teneel speuld. Speuld, dat t rappelde, kin je nait zeggen. t Was ja al stoer genog joe veur zoveul volk op de planken te woagen en den ook nog n mond open te doun. De rederieterskoamer 'De Rozeknop' haar t mit heur 'schone kunsten' ook nait zo hoog in de kop: „het streven was het leren spreken in het openbaar en te trachten de zuiverheid van de Nederlandse taal te bevorderen“.

Mooi zegd, nait zo makkelik doen. Dat kon je heuren, dou n nei aankomen lid veur t eerst

n veurdracht hollen zol en zo begunde: „Doames hen eren, et stuk, wat hik hu voordragen zal, his getiteld Endrik de Hachtste voor salais“. Hai kon nait stoerder had hebben met de letter H as dij Engelse keunenik Blaauwboard mit zien boetenlands van over t Nauw van Calais. Dat bin je ja verplicht te proaten, as je zoas Hinnerk doar te laande kommen. „Kalèh“ mout je den zeggen, as je de zuverhaid van joen Frans ook nog hoog hollen willen...

En wat is der laagd, dou n speuler oet n stok in drij bedrieven noa de eerste akte veur t douk kwam en veur t goud begrip van t pebliek zee: „Dames en heren, het volgend

bedrijf speelt tien jaar later“ en n stem oet zoal ruip: „Zolaank kinnen wie nait wachten, hur!“

Mit teneel vuil ook nait aaltied tou in joen rol te blieden, zoas dat den hait. Aan de speulers van 'Het Poortje', van Frederik van Eeden, het t nait legen, dij wazzen nuver rolvast. t Luip as n liere, tot soeffleuse de bungel der in gooide. Midden onder t speulen kwakde zai, n schouljuver, heur boukje mit n boge tussen de speulers en ze vloog der zulm gierend achteraan: oet heur hokje, teneel op. Doar huilen ze op mit wieder speulen, t gedien gong dichte en t licht in zoal wör aandraaid.

Wat was der goande? Gain

ESSTOULEN IN HEINS HÖRNTJE

neren, et stuk, ordragen zal

ain het de dikke moes, dij over teneel luip en juvver liek op heur aankomen zain haar en t hokje inschoten was (onder heur rokken, noar ze zee), ooit nog zain. Mor leuven deden ze t vot, al was t allenneg mor, omdat t heur aaltemoal zo'n schier stokje teneel touleek.

Van 'moderne improvisatie' (zunder H!) haren ze in dij tied nog nooit heard. Tegenswoordeg binnen riederiekers doarin juist hail wat mans. Om van de vraauwlu mor te swiegen.

Manvolk zat vrouger, as De Rozeknop op eerste midwinteroavend veur n volle zoal speulde, bie binnenmure, aan ain laange toavel. Bovenaan

dij t maiste in reken wazzen in t dörp. Den zakte t noar leeftied en aanzain. t Middenpad was veur t jonkvolk: jongse bie jongse en wichter bie wichter. Aan boetenmure, ook aan n laange toavel, zatten de doames, as t slim kold was mit n stove onder de vouten. Elk van heur was verplicht veur de neren van kastelaain twij gebakjes te nemen.

Hier wör t dörps gezag hail slim in acht nomen. Aan t bovenenne van dizze toavel wuiren twij stoulen as vanzulum open hollen voor twij doames, doar t Gezag gewoon van ofstroalen dee. Woar zai touhuilen, doar troonde t gewaiten van t dörp. As der ais laagd worden zol, den wuir der eerst

even noar t bovenenne gloepd, hou haard dat mog. Vertrokken de twij doames gain spier, den bleef der veur d aanern niks aans over as n luk beetje gnivvelen.

Twij jonge vraauwlu haren t op dij traditie nait begrepen en hebben n moal perbaaierd der wat tegen te doun. Een ketaaier veur t in de zoal begunde te lopen, binnen ze op t bovenenne (de Olympus zeg mor) zitten goan. Dou zoal aal mor voller luip, kon je aal meer t gefluuster heuren. Zollen de twij, dij zokswat aan duzzen, der wel mit haile oren van ofkomen?

Vlak veurdat oavend opend worden zol, kwammen baide goldfzantzen der in, met n slag in de rogge. Ze haren votdoalek deur wat der speuld wör, nait op t teneel, mor aan heur aigenste bovenenne. Toch luiten ze zok nait kennen: woare oadel let zok ja aaltied herkennen. Hou vernederd ze zok ook vuilden, ze tovvelden noar t aaner enne van toavel en luiten zok dele zakken op twij knopkesstoulen.

Elk en aine mos aal ogenblikken even stiekem kieken. Hou zol t oflopen? Mor nee, der kwam niks. Tot noa de pauze. Dou stonnen de goldfzantzen op, luipen deur de riegen, dij moeskestil keken, noar heur ol stee en vruigen: „Waar denken de dames na de pauze te gaan zitten?” Om gain rebulie te moaken woar elk en aine bie was, hebben de jonge vraauwlu nait docht mor binnen ze votdoalek op knopkesstoulen zitten goan.

Der is ook ja niks stoerder in n dörp om van d aine op d aaner dag n gedrag te veraanern. Dat dut tied wel veur joe, mit n nije generoatie, dij heur aigen stee in t leven wel zuiken zel en zok t middenpad nait veurschrieven let. Der binnen ook sikkom gain verainens en der stoan ook gain knopkesstoulen meer. t Dörpskefee wuir op t lest n gammele boudel en onbe woonboar verkloard. Op n mörn was t ofbroken en t puun gong aan zied. Ik kiek nou op n leeg stee. Mit t verdwienen van ons dörpskefee is der toch ook wat van mie amputeerd worden.

